

CLÉMENCE MICHALLON

SESSİZ KİRACI

ÇEVİREN
Özge Onan



TYLER'A

Ne yazık! Bu uysal kurtların,
tüm yaratıklar arasında
en tehlikelisi olduğunu bilmeyene!

—CHARLES PERRAULT, *KIRMIZI BAŞLIKLİ KIZ*

1. BÖLÜM

Kulübedeki Kadın

Her kadının böyle bir erkeği olduğunu, onun da seninkisi olduğunu düşünmeyi seviyorsun.

Böylesi daha kolay. Kimse özgür olmadığında. Senin dünyanda, hâlâ dışarıda olanlara yer yok. Rüzgârın onların saçlarında gezinmesini sevmiyorsun, tenlerine değen güneşe tahammülün yok.

O, geceleri gelir. Kapının kilidini açar. Ardında kurumuş yapraklardan bir iz bırakarak ilerler. Kapıyı arkasından kapatır, sürgüyü yerine oturtur.

Genç, güçlü ve bakımlı bir adam. Tanıştığınız günü, gerçek doğasını ortaya koymadan önceki o kısacık ânı düşündüğünde şunu görüyorsunuz: O, komşularını tanıyan bir adam. Geri dönüşüm için çöpleri hep zamanında çıkaran bir adam. Çocuğunun doğduğu gün, dünyadaki kötülüklere karşı duran sağlam bir varlık olarak, doğumhanede beklemiş bir adam. Market kuyruğunda onu gören anneler, bebeklerini onun kollarına bırakır: *Onu biraz tutabilir misiniz? Mama almayı unuttum, hemen döneceğim.*

Ve işte şimdi, burada. Şimdi, senin.

Yaptığınız şeylerin bir düzeni var.

Adam sana bakar; bu, envanterini gözden geçirmesine benzer. Sen buradasındır. İki kolun, iki bacağın, gövden ve kafan.

Sonra bir iç çekiş gelir. Paylaştığımız bu âna alışırken adamın sırtındaki kaslar gevşer. Mevsime bağlı olarak elektrikli ısıtıcıyı ya da vantilatörü ayarlamak için eğilir.

Sen elini uzatıp Tupperware kutusunu alırsın. Lazanyanın, çoban payının,* tonbalıklı güvecin ya da getirmiş olabileceği diğer yiyeceklerin buharı tüter. Çok sıcak olan yemek damagını yakar.

Adam sana su verir. Asla bir bardakla vermez. Hep bir matarayla verir. Kırılıp sivri hâle gelebilecek hiçbir şey yoktur. Soğuk sıvı dişlerinde elektrik akımı verilmiş gibi sızılara sebeb olur. Ama içersin çünkü su içmenin vakti şimdidir. Sonrasında ağızda metalik bir tat kalır.

Adam sana kovayı verir ve sen de yapman gerekeni yaparsın. Utanmayı uzun süre önce bırakmışsındır.

Dışkıyı alıp seni bir dakika kadar yalnız bırakır. Dışarıda, zeminde ilerlerken botlarının çıkardığı sesi ve hortumun tıslamasını duyarsın. Geri geldiğinde kova temiz, içi sabunlu suyla doludur.

Sen temizlenirken seni izler. Bedenin hiyerarşisinde sen kiracı, o evsahibidir. Sana malzemelerini verir: bir kalıp sabun, plastik bir tarak, bir diş fırçası, küçük bir tüp diş macunu. Ayda bir de bit engelleyici şampuan getirir. Bedenin her zaman sorun yaratmaya meyillidir ve o bunu kontrol altında tutar. Üç haftada bir, arka cebinden tırnak makasını çıkarır. Sen tırnaklarını kesip yeniden insani bir görünüme kavuşurken bekler, sonra tırnak makasını geri alır. Onu hep geri alır. Bunu yıllardır yapmışsındır.

Tekrar giyinirsin. Bundan sonra olacakları düşününce bu sana anlamsız gelir ama o böyle karar vermiştir. Bunu kendin yaparsan, işe yaramayacağını düşünürsün. Fermuarları açan, düğmeleri çözen, üzerindikileri çıkaran o olmalıdır.

Onun etinin coğrafyası; öğrenmek istemediğin ama yine

* Patates ve kıymayla yapılan bir İngiliz yemeği. –çn

de öğrendiğin şeyler. Omzunda bir ben. Karnından aşağıya inen ince kıl hattı. Elleri, parmaklarının tutuşu. Avucunun, boynunda yarattığı sıcak baskı.

Her şey olup biterken asla sana bakmaz. Mesele sen değil-sindir. Mesele tüm kızlar ve kadınlardır. Bu tamamen onunla ve kafasının içinde kaynayan şeylerle ilgilidir.

Bittiğinde asla oyalanmaz. Dünyada onu çağıran sorumlulukları vardır onun. Bir ailesi, geçindirmesi gereken bir evi vardır. Kontrol etmesi gereken ev ödevleri. İzlemesi gereken filmler. Mutlu etmesi gereken bir eşi ve sarılması gereken bir kızı. Yapılması gerekenler listesinde sen ve küçük varoluşunun ötesinde başka şeyler vardır ve tüm maddelerin üzerinin çizilmesi gerekir.

Bu gece dışında.

Bu gece her şey değişiyor.

Bu gece bu adamın –çok dikkatli, sadece hesaplanmış adımlar atan bu adamın– kendi kurallarını çiğnediğini görüyorsun.

Avuçlarını ahşap zemine dayayıp kendini yukarıya itiyor. Mucizevi biçimde parmaklarına kıymık batmıyor. Kemer tokasını göbek deliğinin altında sabitliyor ve metali, göbeğinin gergin derisine bastırıyor.

“Dinle,” diyor.

Bir şey keskinleşiyor, içindeki en temel nokta dikkat kesiliyor.

“Çok uzun zamandır buradasın.”

Yüzüne bakıyorsun. Hiçbir şey yok. O, çok az konuşan ve çok az mimiği olan bir adam.

“Ne demek istiyorsun?” diye soruyorsun.

Omuzlarını hareket ettirerek paltosunu giyiyor ve fermuarını boğazına kadar çekiyor.

“Taşınmak zorundayım,” diyor.

Yine soru sormak zorunda kalıyorsun: “Ne?”

Alnının başladığı noktada bir damar atıyor. Onu sinirlendirdin.

“Yeni bir eve.”

“Neden?”

Kaşlarını çatıyor. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor, sonra bundan vazgeçiyor.

Bu gece değil.

Giderken, bakışlarının seninkilerle buluştuğundan emin oluyorsun. Kafa karışıklığını, cevaplamadığı tüm sorularını alıp götürmesini istiyorsun. Seni merakta bırakmasının vereceği tatmini yaşamasını istiyorsun.

Kulübede hayatta kalmanın ilk kuralı: O her zaman kazanır. Beş yıldır bunun böyle olmasını sağladın.

2. BÖLÜM

Emily

Aidan Thomas'ın ismimi bilip bilmediği konusunda hiçbir fikrim yok. Bilmiyorsa da bunun için ona kızmam. Onun, haftada iki kez kendisine vişneli kola dolduran kızın isminden daha önemli şeyleri hatırlaması gerekiyor.

Aidan Thomas içki içmiyor. Alkol kullanmıyor. İçki içmeyen, güzel bir adam, bir bar çalışanı için sorun olabilir ama benim için sevgi ifadesi alkol değil; ben insanların barımda oturup birkaç saatliğine onlarla ilgilenmeme izin vermesini seviyorum.

Bu, Aidan Thomas'ın akıcı konuştuğu bir dil değil. O yolun kenarında bekleyen, sen arabanla geçene kadar hareketsiz duran, çok fazla ilgi gösterirsen kaçmaya hazır bir geyik. Bu yüzden onun bana gelmesine izin veriyorum. Salı ve perşembe günleri. Müdavimlerden oluşan kalabalığın içinde görmek istediğim tek kişi o.

Bugün günlerden salı.

Saat yedi olduğunda kapıya bakmaya başlıyorum. Bir gözümü kapının üzerinde, diğerini mutfakta; şef garsonumun, şarap garsonumun ve tam bir pislik olan baş aşçımın üzerinde tuyor. Ellerim otomatik pilotta hareket ediyor. Bir *sidecar*,*

* Portakallı likör, limon suyu ve konyakla hazırlanan bir kokteyl. -çn

bir Sprite ve bir Jack Daniel's ile kola karışımı. Kapı açılıyor. Gelen o değil. Gelen, dört kişilik masada oturan ve arabasının yerini değiştirmeye giden kadın. Bir apsent ve bir soda. Arka taraftaki çocuk için yeni bir pipet. Başgarsonumdan bir geribildirim: dört kişilik masadakiler makarnayı beğenmemiş. Soğukmuş ya da yeterince baharatlı değilmiş. Şikâyetleri net değilmiş ama Cora, mutfaktakiler yiyecekleri yeterince sıcak servis edemediği için bahşişini kaybedemezmiş. Cora'yı yatıştır. Ona, açıcılara makarnayı yeniden yapmalarını ve özür olarak yanında bir meze göndermelerini söylemesini söyle. Ya da dört kişilik masadakiler tatlı seven insanlara benziyorlarsa, tatlı ustası Sophia'dan onlara bir tatlı göndermesini iste. Çenelerini kapatmaları için ne gerekiyorsa yap.

Restoran, ihtiyaçlardan oluşan bir kara delik, asla doymayan bir canavar. Babam hiçbir zaman benden bunu istemedi, sadece bir gün işe dahil olacağımı düşündü. Sonra, bir anda öldü çünkü şefler bunu yapar; sıcak ve karmaşadan oluşan bir bulanıklığın içinde yaşar ve arkalarında bıraktıklarını toplamayı sana bırakırlar.

Üzerime çöken kaygıyı dağıtmak için iki parmağımla şakaklarımı ovuyorum. Belki de havadandır; ekim ayının ilk haftasında, hâlâ sonbaharın başlarındayız ama günler kısalmaya, hava soğumaya başladı. Belki de başka bir şeydendir. Ama bu gece tüm başarısızlıklar benimmiş gibi hissediyorum.

Kapı açılıyor.

Gelen o.

İçimde bir şey parlıyor. Bir neşe tomurcuklanıyor. Bu, kendimi küçük ve biraz kirli hatta muhtemelen oldukça aptal hissetmeme sebep olan bir şey ama bu restoranın bana sunabileceği en tatlı his ve ben bunu kabul ediyorum. Haftada iki kez bunu kabul ediyorum.

Aidan Thomas barımda sessizce oturuyor. Onunla, her zamanki hoşbeş dışında konuşmuyoruz. Bu bir dans ve ikimiz

de adımlarımızı ezbere biliyoruz. Bardak, buz kalıpları, kola çeşmesi, bardak altlığı. Karton bardak altlığının üzerinde eski moda bir el yazısıyla *Amandine* yazıyor. Bir vişneli kola. Memnun olmuş bir adam.

“Teşekkür ederim.”

Ona hızlıca gülümseyip ellerimi meşgul tutuyorum. Yaptığım işlerin –bir karıştırıcıyı sallamak, zeytin kavanozlarını ve limon dilimlerini düzenlemek– arasında ona kaçamak bakışlar atıyorum. Ezbere bildiğim ama asla sıkılmadığım bir şiir gibi: mavi gözler, koyu sarı saç, düzgünce kesilmiş sakal. Gözlerinin altında, yaşamış olduğunu gösteren çizgiler. Sevmiş ve kaybetmiş olduğunu. Ve bir de elleri; biri tezgâhın üzerinde dururken, diğeri bardağını tutuyor. Sağlam. Güçlü. Bir hikâye anlatan elleri.

“Emily.”

Cora bara yaslanıyor.

“Yine ne var?”

“Nick sığır filetosu servis edemeyeceğimizi söylüyor.”

İçimi çekme isteğimi bastırıyorum. Nick’in kaprisleri Cora’nın suçu değil.

“Peki bunu neden yapamıyormuşuz?”

“Etlerin doğru kesilmediğini ve pişme sürelerinin yanlış olduğunu söylüyor.”

Bakışlarımı Aidan’dan uzaklaştırıp yüzümü Cora’ya dönüyorum.

Cora, “Haklı demiyorum,” diyor. “Sadece... sana söylememi istedi.”

Başka bir zaman olsa, bardan ayrılıp Nick’le kendim uğraşırıldım. Ama bu ânı elimden alamayacak.

“Ona mesajın alındığını söyle.”

Cora söyleyeceklerimin devamını duymak için bekliyor. O da benim gibi, “Mesaj alındı,” demenin Nick’in kimseyi rahat bırakmasını sağlamayacağını biliyor.

“Ona sığır filetosu hakkında şikâyet alırsak, bununla biz-zat ilgileneceğimi söyle. Söz veriyorum. Bütün suçu üstleneceğim. Sığır Filetosu Skandalı bana ait olacak. Ona, bu akşam herkesin yemeklere bayıldığını söyle. Ve adamları masalara soğuk yemek gönderiyorsa, sığır filetosundan çok servis tezgâhı için endişelenmesi gerektiğini söyle.”

Cora, *Tamam, tamam*, diyormuş gibi ellerini havaya kaldırıyor. Yeniden mutfağa yöneliyor.

Bu kez kendime iç geçirme izni veriyorum. Dikkatimi parlatılmaya ihtiyacı olan bir çift martini bardağına vermek üzereyken, bakışlarını üzerimde hissediyorum.

Aidan.

Bakışlarını tezgâhtan kaldırıp bana yarım bir gülümsemeyle bakıyor.

“Demek Sığır Filetosu Skandalı.”

Kahretsin. Duymuş.

Kendimi kıkırdamaya zorluyorum. “Kusura bakma.”

Aidan başını iki yana sallayıp vişneli kolasından bir yudum alıyor.

“Kusurluk bir şey yok,” diyor.

Ben de ona gülümseyip bu kez gerçekten martini bardaklarına odaklanıyorum. Yan gözle Aidan’ın kolasını bitirdiğini görüyorum. Dansımız devam ediyor: Hesabı istemek için başını hafifçe eğiyor. Veda etmek için hızlıca bir elini havaya kaldırıyor.

Böylece günümün en güzel kısmı sona eriyor.

Aidan’ın hesabını –her zamanki gibi iki dolar bahşiş bırakmış– ve boş bardağını alıyorum. Barı silmeye başlayana kadar fark etmiyorum: Bir aksilik, iyi çalışılmış dansımızda bir değişiklik var.

Bardak altlığı. Bardağının altına koyduğum karton altlık. Şu an onu geri dönüşüm kutusuna atmam gerekiyor ama bulamıyorum.